

брадвата и се спусти по поляната. По-малко отъ двадесетъ крачки го дѣлѣха отъ хижата. Вълцитѣ бѣха толкова заети съ хитруванията на своя водачъ, че забелязаха Деви чакъ, когато той ги приближи. Три отъ тѣхъ отскочиха на страна, изплашени отъ появата на високата и страшна фигура. Въ сѣщия мигъ изъ хижата се разнесоха безумни викове отъ ужасъ. Сърдцето на Деви замръ... Той позна гласа...

IV

Съ товара на гърба и Лида на ржце Деви се завръщаше сега у дома.

— Татенце, мило татенце! Азъ вече мислѣхъ, че ти нѣма да дойдешъ — говорѣше треперящото гласче, и момиченцето се притискаше силно до баща си.

Разтревоженъ за здравето на жена си, Деви се малко успокои, когато узна, че Лида я оставила да спи. Той си спомни, че дълбокиятъ сънъ е винаги признакъ на оздравяване и се надѣваше, че тя ще спи, докато тѣ се върнатъ. Сърдцето му замираше отъ ужасъ при мисълта за това, което избѣгна Лида.

Ето, тѣ стигнаха вече до поляната. Въ кжщицата бѣше нагледъ всичко спокойно.

— Нали, миличка, ние днесъ нищо нѣма да кажемъ на мама за вълцитѣ? Тя много ще се развълнува.

— Да — шепнѣше Лида — ако ѝ кажемъ, тя много ще се уплаши.

Когато стигнаха на двора, въ кжщицата се раздаде изплашенъ викъ: „Лида, Лида“! Вратата се отвори и на прага се показва госпожа Патонъ, бледна като смъртъ. Като видѣ Деви и Лида, тя тури ржка на сърдцето си и, не вѣрвайки на радостта си, отстѣпи назадъ.

Деви изтърси снѣга отъ скитѣ, влѣзе въ стаята, и, като хлопна задъ себе си вратата, цѣлуна жена си и съ смѣхъ сложи Лида на нейнитѣ колѣне.

— Излѣзла да ме посрещне — обясни той.